

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **Tomšů a Klimeš s.r.o.**, IČ 452 79 888, se sídlem Na Vyhlídce 286/64, 190 00 Praha 9, zastoupeného JUDr. Petrem Pavlíkem, advokátem se sídlem Křížíkova 159/56, 186 00 Praha 8, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, **o zaplacení 150.000,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

- I.** Žaloba, kterou se žalobce domáhá, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 150.000,- Kč s 26 % úrokem z prodlení ročně od 11. 4. 1998 do zaplacení, se **z a m í t á**.

- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou ze dne 1. 9. 2006 domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 150.000,- Kč s 26 % úrokem z prodlení od 11. 4. 1998 do zaplacení s odůvodněním, že žalobce je na základě kupní smlouvy ze dne 30. 5. 1994 vlastníkem osobního vozu zn. [REDAKCE] rok výroby 1989, číslo motoru [REDAKCE] číslo podvozku [REDAKCE] toto vozidlo bylo dne 19. 8. 1994 odcizeno v Praze 2 – Vinohradech a dne 22. 11. 1994 vydáno podezřelým J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] Policii ČR – Obvodní oddělení Hradištke, jako věc důležitá pro trestní řízení. Jednatel žalobce Ing. Miroslav Klimeš při výslechu na Policii ČR dne 2. 3. 1995 jednoznačně vozidlo ztotožnil a připojil se k trestnímu řízení s náhradou škody. Žalobce dne 14. 11. 1995 požádal Obvodní soud pro Prahu 10 o vrácení vozidla, dne 24. 1. 1996 uplatnil nárok na náhradu škody. K vydání vozidla došlo až usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE] doručené žalobci dne 29. 4. 2005, ale vzhledem k tomu, že vozidlo je již nepojízdným vrakem, nebylo převzato a dodnes je ve služební garáži Policie ČR. Žalobce spatřuje nesprávný úřední postup žalovaného v průtazích řízení před Obvodním soudem pro Prahu 10, sp. zn. [REDAKCE] kdy ode dne, kdy mohlo být žalobci vozidlo vydáno do rozhodnutí o jeho vydání, uplynula doba téměř deseti let. Těmito průtahy byla žalobci způsobena škoda ve výši 150.000,- Kč spočívající ve znehodnocení osobního automobilu. Takto byla hodnota vozidla stanovena znaleckým posudkem v době jeho vydání obviněným.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že nárok v ní uplatněný neuznává ani co do důvodu ani co do výše, navrhla žalobu zamítnout. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 31. 1. 2006 uplatnil nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem v trestním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp.zn. [REDAKCE] žádosti nebylo vyhověno. Žalovaná nepopírá, že soud vydal usnesení o vrácení věci poměrně delší dobu od žádosti žalobce, nesouhlasí ale se žalobcem, že se tak mělo stát již 19. 4. 1995, kdy byl vypracován znalecký posudek. Žalovaná činí spornou příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce od své žádosti o vrácení vozidla dne 14. 11. 1995 neučinil žádný úkon, kterým by průtahy v řízení odstranil a vzniku škody zabránil. Žalovaná sporuje i výši požadované škody. Nakonec uvedla, že pokud žalobce svůj nárok na odškodnění požaduje k okamžiku vzniklé škody, tedy v r. 1995, vznáší námitku promlčení.

Žaloba byla zamítnuta rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 1. 2008, č.j. 10C 289/2006-53 s tím, že žaloba byla sice podána důvodně, ale nárok žalobce je promlčen, když se nejpozději v dubnu 1998 mohl dozvědět, že mu vznikla škoda a kdo za ni odpovídá. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2008, č.j. 51Co 282/2008-76 byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení, když závěr o promlčení nároku je předčasný, protože z odůvodnění rozsudku nelze seznat, jak soud k takovému závěru dospěl. Odvolací soud uložil též soudu prvního stupně provést důkaz spisem Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. [REDAKCE] a bude se zabývat i tím, zda automobil deponovaný na místním oddělení Policie ČR Hradištke je totožný s automobilem odcizeným

žalobci, potažmo s automobilem, o jehož vydání bylo Obvodním soudem pro Prahu 10 rozhodnuto.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 9. 2010, č.j. 10C 289/2006-114 byla žaloba opět zamítnuta z důvodu promlčení nároku žalobce, usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2011, č.j. 51Co 503/2010-139 byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení s tím, že nárok žalobce promlčen není.

Z kupní smlouvy ze dne 30. 5. 1994 soud zjistil, že žalobce jako kupující koupil od prodávající R. J. osobní automobil značky , obsah motoru červené barvy za kupní cenu 280.000,- Kč (dále jen „předmětné vozidlo“).

Z protokolu o výsledku svědka ze dne 19. 8. 1994, vypracovaném Policií ČR, Obvodní úřad vyšetřování Praha 2 soud zjistil, že Ing. Miroslav Klimeš, jednatel žalobce, oznámil odcizení předmětného vozidla s tím, že jej dne 18. 8. 1994 ve 23,00 hod. zaparkoval ale ráno dne 19. 8. 1994 v 5,30 hod. tam již vozidlo nebylo.

Ze spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. soud zjistil, že Policie ČR, Obvodní oddělení Hradištko, č.j. sepsala dne 14. 11. 1994 protokol o ohledání místa činu – za přítomnosti J. Š. kde bylo nalezeno vozidlo , přední blatníky a víko motoru je bílé barvy, palubní přístrojová deska je digitální, přední dveře na pravé straně jsou ve spodní polovině poškozené nárazem, zadní dveře na pravé straně a přední dveře na levé straně chybí. Sedadla vozidla jsou anatomická v tmavošedé barvě s jemnými proužky. U stěny garáže jsou opřeny jedny přední a jedny zadní dveře vozidla v červené barvě, oboje jsou poškozené nárazem, dále dva přední blatníky, jeden v červené a jeden v černé barvě. Z úředního záznamu Policie ČR, Obvodní oddělení Hradištko ze dne 18. 11. 1994, č.j. soud zjistil, že výše uvedené nalezené vozidlo J. Š. vydá, to bude zajištěno odtahovou službou ADOS a poté bude spis postoupen na úřad vyšetřování Praha 2 k č.j.

Z protokolu o vydání (odnětí) věci ze dne 22. 11. 1994 (na začátku protokolu je uveden omylem rok 1995, ale na jeho konci je již správně uvedeno rok 1994), č.j. vypracovaného Policií ČR, Obvodní oddělení Hradištko soud zjistil, že dne 22. 11. 1994 obviněný ml. J. Š. nar. vydal policejnímu orgánu osobní automobil zn. který měl získat před třemi měsíci od Z. výměnou za jiný automobil, a to , které spolu se Z. odcizili v Praze „někde pod Vinohrady“. Toto vozidlo mělo původně červený levý přední blatník, černý pravý přední blatník, oboje pravé dveře a levé přední dveře byly poškozené (bourané), vozidlu chyběla přední kapota, přední nárazník, zámek u řidiče a zavazadlového prostoru, chyběla kompletní

spínací skříňka. Všechna čtyři kola sundal a vrátil Z [REDACTED], sám si na vozidlo nově namontoval bílou přední kapotu a bílý přední nárazník.

Z protokolu o výsledku svědka – poškozeného ze dne 2. 3. 1995, [REDACTED] vypracovaném Policií ČR, Obvodní úřad vyšetřování Praha 4 soud zjistil, že Ing. Miroslav Klimeš, jednatel žalobce, vypovídal o odcizení předmětného vozidla a připojil se k trestnímu řízení s náhradou škody ve výši 200.000,- Kč. Zároveň uvedl, že mu bylo policií v Praze 2 sděleno, že vozidlo bylo nalezeno a že je napůl rozebráno.

Dále soud zjistil, že obviněný J [REDACTED] Š [REDACTED] v přípravném řízení před Policií ČR, Obvodní úřad vyšetřování Praha 4, [REDACTED] dne 24. 3. 1995 mimo jiné vypověděl, že mu jednou spoluobviněný Z [REDACTED] slíbil červeného [REDACTED] kterého měl na chatě, kde ho i Š [REDACTED] viděl. Z [REDACTED] mu červeného pětidveřového [REDACTED] přivezl za týden, někdy na podzim s tím, že mu doklady dá později. Na tomto vozidle byla nutná oprava po havárii, od Z [REDACTED] ho dostal v napůl rozebraném stavu. Později se dozvěděl, že černého třídveřového [REDACTED] kterého společně odcizili na podzim na Vinohradech, přestříkal Z [REDACTED] na žluto. Dále soud zjistil, že obviněný J [REDACTED] Z [REDACTED] v přípravném řízení před Policií ČR, Obvodní úřad vyšetřování Praha 10, [REDACTED] dne 9. 11. 1994 mimo jiné vypověděl, že od kluka, kterého nezná, koupil v Popovicích pětidveřového [REDACTED], chtěl ho Š [REDACTED], šli spolu odcizit třídveřového [REDACTED] na Prahu 2 a pak si Š [REDACTED] pětidveřového odvezl. Třídveřového [REDACTED] Z [REDACTED] přestrojil na své papíry, potom si ho vzal N [REDACTED] nechal ho přestříkat na žlutou.

Ze znaleckého posudku č. [REDACTED] ze dne 19. 4. 1995, který byl vypracován znalcem Petrem Rosolem na žádost Policie ČR, Obvodní úřad vyšetřování Praha 4 k č.j. [REDACTED] soud zjistil, že obecná hodnota vozidel zn. [REDACTED] byla ve druhé polovině roku 1994 cca 150.000,- Kč. Mezi oceňovanými vozidly bylo i vozidlo zn. [REDACTED] bez SPZ, výrobní číslo karoserie [REDACTED] které se nacházelo v ADOSu v Praze 10. Znalec dále uvedl, že toto vozidlo mělo jiné markanty a demontované díly. Do znaleckého posudku k tomuto vozidlu byla ručně dopsána poznámka „[REDACTED]“. Znalec dále uvedl, že vzhledem k tomu, že při prohlídkách všech vozidel byly zjištěny závažné změny proti původním údajům o vozidlech (zfalšovaná výrobní čísla, výměny hlavních skupin, apod.), pro které nebylo možno vozidla ani identifikovat a v některých případech nebyly k vozidlům ani klíče, je posudek zpracován pouze jako odborné vyjádření.

Ze spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. [REDACTED] soud dále zjistil, že dne 22. 8. 1995 byla soudu podána obžaloba mimo jiné na obviněného ml. J [REDACTED] Š [REDACTED] mimo jiné pro skutek, že v přesně nezjištěné době od října do listopadu roku 1994 užíval pro svoji potřebu vozidlo značky [REDACTED] majitele žalobce v hodnotě asi 150.000,- Kč, ačkoliv věděl, že vozidlo pochází z trestné činnosti spáchané obviněným Z [REDACTED] Z dopisů žalobce ze dne 14. 11. 1995 a ze dne 24. 1. 1996 soud zjistil, že žalobce požádal dne 14. 11. 1995 písemně Obvodní soud pro Prahu 10 o vrácení předmětného odcizeného vozidla a dne 24. 1. 1996 u téhož soudu uplatnil nárok na náhradu škody za odcizení vozidla. Z protokolu o hlavním líčení před Obvodním soudem pro Prahu 10 ze dne 31. 1. 1996 soud zjistil, že řízení proti obviněnému Š [REDACTED] bylo vyloučeno

k samostatnému řízení. K dalšímu hlavnímu líčení dne 1. 3. 1996 byl předvolán jednatel žalobce Ing. Miroslav Klimeš, který se nedostavil, byl předvolán opět k hlavnímu líčení dne 3. 4. 1996, při kterém odkázal na svou předchozí výpověď. Uvedl, že je mu známo, že jeho odcizené vozidlo má být v současné době na Praze 10 u firmy ADOS a snad má jiný motor. Žádal o jeho vydání včetně náhrady škody. Z dopisů Policie ČR, Obvodní oddělení Hradištko ze dne 27. 4. 2001, ze dne 30. 7. 2001, ze dne 10. 9. 2001 a ze dne 26. 4. 2004 a z referátů soudu soud zjistil, že se policie dotazovala soudu, jak má být naloženo s vozidlem značky [REDAKCE], které je od 22. 11. 1995 garážováno ve služební garáži tohoto obvodního oddělení. Soud policii odpověděl, že řízení není dosud pravomocně skončeno, na poslední dopis neodpověděl vůbec.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 10, sp.zn. [REDAKCE] soud zjistil, že usnesením soudu ze dne 21. 1. 1998 v trestní věci proti obžalovanému ml. [REDAKCE] bylo rozhodnuto tak, že trestní stíhání mimo jiné pro skutek, že v přesně nezjištěnou dobu v měsíci říjnu až listopadu 1994 užíval pro svoji potřebu vozidlo zn. [REDAKCE] majitele žalobce v hodnotě 150.000,-Kč, bylo zastaveno. Citované usnesení nabylo právní moci dne 10. 4. 1998. Usnesením téhož soudu ze dne 10. 9. 2004 bylo rozhodnuto podle § 80 odst. 1 věta druhá tr. řádu o vydání osobního motorového vozidla [REDAKCE] žalobci. Citované usnesení bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2005, stížnost žalobce zamítnuta, nabylo právní moci dne 25. 5. 2005.

Ze znaleckého posudku č. 6936/136/07 ze dne 1. 8. 2007 vypracovaného soudním znalcem Petrem Rosolem soud zjistil, že soudní znalec provedl dne 9. 7. 2007 prohlídku vozidla uloženého v garáži Obvodního oddělení policie Hradištka a zjistil, že se jedná o vozidlo zn. [REDAKCE] rok výroby 1985, obsah válců 2,0 a číslo motoru nebylo zjištěno. Cena odcizeného vozidla žalobce by v červenci 2007 nepřesáhla 8.000,- Kč v případě jeho prodeje po jednotlivých dílech. Z fotografií je též zřejmé, že se jedná o vozidlo třídvéřové.

Ze sdělení Policie ČR, OŘ Praha-venkov, OO Hradištka pod Medníkem ze dne 16. 6. 2008 soud zjistil, že vozidlo zn. [REDAKCE] bylo dne 22. 11. 1994 v 19:15 hod. odtazeno službou ADOS ASISTENCE v.o.s. na střežené parkoviště v Praze 10, kde se mělo nacházet ještě v lednu 1997. V garáži OO Hradištka se nachází osobní vozidlo zn. [REDAKCE], osazené tabulkou reg. zn. [REDAKCE], žluté barvy. Již v roce 2001 je vozidlo deponované v garáži zdejšího oddělení uváděno nesprávným číslem karoserie a motoru, ačkoliv je uváděna skutečná barva vozidla (žlutá).

Po provedeném dokazování učinil soud závěr o následujícím skutkovém stavu: žalobce koupil dne 30. 5. 1994 od R. [REDAKCE] osobní automobil zn. [REDAKCE] za kupní cenu 280.000,- Kč, které mu bylo v noci ze dne 18. 8. 1994 na den 19. 8. 1994 odcizeno před jeho domem na Praze 2, což jeho jednatel Ing. Miroslav Klimeš ihned ohlásil Policii ČR a byl s ním sepsán protokol o výslechu

svědka. Dne 14. 11. 1994 bylo Policií ČR, OO Hradištko provedeno ohledání místa činu – [REDACTED] – za přítomnosti obviněného ml. J. [REDACTED] S. [REDACTED] kde bylo nalezeno vozidlo zn. [REDACTED]. Vozidlo bylo J. [REDACTED] Š. [REDACTED] vydáno Policií ČR dne 22. 11. 1994, téhož dne bylo odtazeno službou [REDACTED] NCE v.o.s. na střežené parkoviště v Praze 10 a spis byl postoupen na úřad vyšetřování Praha 2, č.j. ČVS: [REDACTED]. Jednatel žalobce Ing. Miroslav Klimeš vypovídal na Policii ČR jako svědek opět dne 2. 3. 1995, připojil se k trestnímu řízení jako poškozený s náhradou škody ve výši 200.000,- Kč a uvedl, že mu bylo policií v Praze 2 sděleno, že vozidlo bylo nalezeno a že je napůl rozebráno. Znalec Petr Rosol ve svém posudku ze dne 19. 4. 1995 uvedl, že oceňované vozidlo zn. [REDACTED], výrobní číslo karoserie [REDACTED] které se nacházelo v ADOSu v Praze 10, mělo jiné markanty a demontované díly. Dne 14. 11. 1995 žalobce požádal písemně Obvodní soud pro Prahu 10, který trestní věc projednával pod sp. zn. [REDACTED] o vrácení svého odcizeného vozidla, dopisem ze dne 24. 1. 1996 u téhož soudu uplatnil nárok na náhradu škody za odcizení vozidla. Dne 3. 4. 1996 se konalo u Obvodního soudu pro Prahu 10 hlavní líčení, při kterém byl jednatel žalobce Ing. Miroslav Klimeš vyslýchán jako poškozený, ten odkázal na svou předchozí výpověď a uvedl, že je mu známo, že jeho odcizené vozidlo má být v současné době na Praze 10 u firmy ADOS a snad má jiný motor. Žádal o jeho vydání včetně náhrady škody. Od této doby se žalobce o osud svého vozidla již nestaral, jeho vydání nevyžadoval. Obvodní oddělení Hradištka učinilo několik dotazů na Obvodní soud pro Prahu 10 ke sp.zn. [REDACTED] a to dne 27. 4. 2001, dne 30. 7. 2001, dne 10. 9. 2001 a dne 26. 4. 2004, jak má být naloženo s vozidlem zn. [REDACTED], [REDACTED] které je od 22. 11. 1995 garážováno ve služební garáži tohoto obvodního oddělení. Na základě toho vydal Obvodní soud pro Prahu 10 ve vyloučené trestní věci vedené pod sp. zn. [REDACTED] proti obžalovanému ml. J. [REDACTED] Š. [REDACTED] dne 10. 9. 2004 usnesení, kterým bylo rozhodnuto podle § 80 odst. 1 věta druhá tr. řádu o vydání osobního motorového vozidla [REDACTED] žalobci. Citované usnesení nabylo právní moci dne 25. 5. 2005 (žalobci bylo doručeno dne 29. 4. 2005). Kde se vozidlo žalobce nachází, není známo, neboť ve služební garáži Policie ČR, OO Hradištka se nachází vozidlo jiné.

Podle § 36 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona, a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem. Odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona, a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 13 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Po právní stránce posoudil soud souzenou věc podle § 5 písm. b) a § 13 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení částky 150.000,- Kč s příslušenstvím jako náhrady škody na majetku žalobce tím, že k vydání odcizeného vozidla v roce 1994 došlo až usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE] žalobci doručeného dne 29. 4. 2005, když toto vozidlo je v současné době nepojízdným vrakem, jeho hodnota v době odcizení byla znaleckým posudkem vyčíslena částkou 150.000,- Kč. Žalobci tak vznikla škoda spočívající ve znehodnocení osobního automobilu, a to nesprávným úředním postupem, neboť vozidlo mělo a mohlo být žalobci vydáno již ode dne vypracování znaleckého posudku, tj. od 19. 4. 1995, ale rozhodnutí o jeho vydání bylo žalobci doručeno po deseti letech dne 29. 4. 2005. Aby mohl být stát odpovědný za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb. je třeba, aby byly splněny současně tři podmínky: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Existence těchto podmínek musí být bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném. Žalobce odpovědnost žalované za tvrzenou škodu spatřuje v nesprávném úředním postupu spočívajícím v průtazích při rozhodování soudu o vydání odcizeného vozidla žalobci, když usnesení soudu o vydání vozidla bylo vydáno po téměř 10 letech. Lze přisvědčit žalobci, že obecně rozhodnutí o vydání věci má být ve smyslu § 80 odst. 1 tr. řádu vydáno tehdy, kdy již není třeba pro účely trestního řízení. Takové rozhodnutí v daném případě však mohlo být vydáno též pouze za předpokladu, že by bylo najisto postavené, že vozidlo odcizené žalobci existuje. To však prokázáno nebylo a existence rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE] na této skutečnosti nemůže nic změnit a toto rozhodnutí je zřejmě i nevykonatelné. Podle § 135b odst. 2 občanského zákoníku zpracuje-li někdo cizí věc, ač je mu známo, že mu nepatří, může vlastník věci žádat o její vydání a navrácení do předešlého stavu. Není-li navrácení do předešlého stavu možné nebo účelné, určí soud podle všech okolností, kdo je vlastníkem věci a jaká náhrada náleží vlastníkovu nebo zpracovateli, nedojde-li mezi nimi k dohodě. V trestním řízení vedeném mimo jiné proti obžalovanému J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] nebylo vozidlo žalobce nikdy identifikováno, nebylo ani nalezeno ve stavu, v jakém bylo žalobci odcizeno. To bylo též žalobci sděleno policejním orgánem, jak uvedl při svém výslechu dne 2. 3. 1995 s tím, že je napůl rozebráno. J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] vydal dne 22. 11. 1994 policii vozidlo zn. [REDAKCE] přičemž vozidlo žalobce mělo mít číslo motoru [REDAKCE]. Dle názoru soudu je motor vozidla jedním z nejdůležitějších částí, které specifikuje dané vozidlo a pokud bylo nalezeno pouze vozidlo se shodným číslem karoserie, tak nelze hovořit o vozidle totožném s vozidlem žalobce. Jak vyplývá z výslechu J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] ten společně s dalšími osobami odcizil

více vozidel zn. [REDAKCE], která byla postupně rozebrána na jednotlivé díly a poté sestavena vozidla jiná. To potvrdil i Petr Rosol ve svém posudku ze dne 19. 4. 1995. Z uvedeného je zřejmé, že vlastnictví žalobce k odcizenému vozidlu zaniklo jeho zpracováním a žalobce se tak měl domáhat u soudu (ve věcech občanskoprávních) určení, kdo je vlastníkem věci a jaká případně náhrada náleží žalobci nebo zpracovateli. Žalobce tak neučinil, čímž porušil svou povinnost předcházet škodám ve smyslu § 415 občanského zákoníku. K nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v průtazích při rozhodování soudu o vydání odcizeného vozidla žalobci nedošlo, neboť do současné doby není zřejmé, kdo je vlastníkem vozidla, které je uvedeno v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE], zda žalobce nebo jeho zpracovatel a citované rozhodnutí tak nemělo být vůbec vydáno. Není tak splněna již jedna z podmínek odpovědnosti žalované za tvrzenou škodu, tedy nesprávný úřední postup spočívající v průtazích ve smyslu § 13 zákona č. 82/1998 Sb. Kromě toho vozidlo uschované ve služební garáži Policie ČR, OO Hradištko, není vozidlem žalobce, jak vyplývá ze znaleckého posudku ze dne 1. 8. 2007, ale vozidlo, které žalobce označuje za vozidlo, které mu bylo odcizeno, bylo naposledy uschováno na parkovišti v Praze 10, kde bylo oceňováno. Není tak zde dána ani příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou (kdy má být vozidlo dle tvrzení žalobce nepojízdným vrakem) a tvrzeným nesprávným úředním postupem. Pro výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, proto by měla proti neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žalované žádné náklady nevznikly, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, dvakrát v písemném vyhotovení.

V Praze dne 30. května 2011

Mgr. Markéta J i r á s k o v á, v. r.
s o u d k y n ě

Za správnost vyhotovení:
Věra Olahová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Danuše Červenkové a soudců JUDr. Ivy Hubáčkové a JUDr. Pavla Horňáka ve věci žalobce: **Tomšů a Klimeš s.r.o.**, se sídlem Praha 9, Na Vyhlídce 286/64, IČ 452 79 88, zast. JUDr. Petrem Pavlíkem, advokátem se sídlem Praha 8, Křížíkova 159/56 proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, IČ 000 25 429, o **150.000,- Kč s přísl.**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. května 2011, č.j. 10C 289/2006-146,

t a k t o:

I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal proti žalovanému zaplacení 150.000,- Kč spolu s přísl. a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Podle odůvodnění se žalobce žalobou ze dne 1. 9. 2006 domáhal zaplacení žalované částky s tím, že na základě kupní smlouvy ze dne 30. 5. 1994 je vlastníkem osobního vozu zn. [REDACTED]. Toto vozidlo mu bylo dne 19. 8. 1994 odcizeno v Praze 2 a dne 22. 11. 1994 vydáno podezřelým J. [REDACTED] Š. [REDACTED] Policii ČR – Obvodní oddělení Hradištko, jako věc důležitá pro trestní řízení. Jednatel žalobce Ing. Miroslav Klimeš při výslechu na Policii ČR dne 2. 3. 1995 jednoznačně vozidlo ztotožnil a připojil se k trestnímu

řízení s náhradou škody. Dne 14. 11. 1995 požádal Obvodní soud pro Prahu 10 o vrácení vozidla, dne 24. 1. 1996 uplatnil nárok na náhradu škody. K vydání vozidla došlo až usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE] které bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2005. Vozidlo však je již nepojízdným vrakem, nebylo převzato a je stále ve služební garáži Policie ČR. Nesprávný úřední postup žalovaného žalobce spatřuje v průtazích řízení před Obvodním soudem pro Prahu 10. Žalovaný nárok neuznal ani co do důvodu ani výše a navrhl zamítnutí žaloby.

Ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 16. 1. 2008, č.j. 10C 289/2006-53, když žaloba byla zamítnuta s tím, že byla podána důvodně, ale nárok je promlčen. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2008, č.j. 51Co 282/2008-76, byl rozsudek zrušen a věc vrácena byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, s tím, že závěr o promlčení nároku je předčasný. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 7. 10. 2010, č.j. 10C 289/2006-114, byla žaloba opět zamítnuta z důvodu promlčení nároku žalobce, usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2011, č.j. 51Co 503/2010-139, byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc opět vrácena k dalšímu řízení s tím, že nárok žalobce promlčen není.

Soud vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že žalobce koupil dne 30. 5. 1994 od R. [REDAKCE] J. [REDAKCE] osobní automobil zn. [REDAKCE] [REDAKCE] za kupní cenu 280.000,- Kč, které mu bylo v noci z 18. 8. 1994 na 19. 8. 1994 odcizeno před jeho domem v [REDAKCE] Jednatel žalobce Ing. Miroslav Kodeš krádež ihned ohlásil Policii ČR, byl s ním sepsán protokol svědka. Dne 14. 11. 1994 bylo Policií ČR, OO Hradištko provedeno ohledání místa činu – [REDAKCE] – za přítomnosti obviněného ml. J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] kde bylo nalezeno vozidlo zn. [REDAKCE] [REDAKCE]. Vozidlo bylo J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] Policií ČR vydáno dne 22. 11. 1994 a téhož dne bylo otaženo službou ADOS ASISTENCE v.o.s. na střežené parkoviště v Praze 10. Ing. Miroslav Klimeš, jednatel žalobce, vypovídal na Policii ČR jako svědek opět dne 2. 3. 1995, připojil se k trestnímu řízení jako poškozený s náhradou škody ve výši 200.000,- Kč a uvedl, že mu bylo policií v Praze 2 sděleno, že vozidlo bylo nalezeno a že je napůl rozebráno. Znalec Petr Rosol ve svém posudku ze dne 19. 4. 1995 uvedl, že oceňované vozidlo zn. [REDAKCE] [REDAKCE] které se nacházelo v ADOS v Praze 10, mělo jiné markanty a demontované díly. Žalobce se písemně obrátil na Obvodní soud pro Prahu 10, který trestní věc projednával pod sp. zn. [REDAKCE] dne 14. 11. 1995 se žádostí o vrácení odcizeného vozidla a dopisem ze dne 24. 1. 1996 u téhož soudu uplatnil nárok na náhradu škody za odcizení vozidla. Při výslechu jednatele žalobce jako poškozeného při hlavním líčení dne 3. 4. 1996 u Obvodního soudu pro Prahu 10 uvedl, že je mu známo, že vozidlo má být v té době na Praze 10 u firmy ADOS a má snad jiný motor. Žádal o jeho vydání včetně náhrady škody. Na základě dotazů Obvodního oddělení Policie ČR Hradištko, jak má být naloženo s předmětným vozidlem zn. [REDAKCE] [REDAKCE] které je od 22. 11. 1995 garážováno ve služební garáži tohoto obvodního oddělení, vydal Obvodní soud pro Prahu 10 ve vyloučené trestní věci, vedené pod sp. zn. [REDAKCE] dne 10. 9. 2004 usnesení, kterým bylo rozhodnuto podle ust. § 80 odst. 1 věta druhá tr. řádu o vydání osobního motorového vozidla žalobci. Usnesení nabylo právní moci dne 25. 5. 2005, když žalobci bylo doručeno dne 29. 4. 2005. Kde se nachází vozidlo žalobce není známo, neboť ve služební garáži Policie ČR, OO Hradištko, se nachází vozidlo jiné.

Po právní stránce soud nárok žalobce posuzoval dle ust. § 5, § 13, § 36 zák. č. 82/1998 Sb. Hodnota vozu v době odcizení byla znaleckým posudkem vyčíslena částkou 150.000,- Kč, žalobci vznikla škoda spočívající ve znehodnocení osobního automobilu nesprávným úředním postupem, neboť vozidlo mělo a mohlo být žalobci vydáno již ode dne vypracování znaleckého posudku, tj. od 19. 4. 1995. Rozhodnutí o jeho vydání bylo žalobci doručeno až po deseti letech dne 29. 4. 2005. Soud žalobci přisvědčil, že obecně rozhodnutí o vydání věci má být dle ust. § 80 odst. 1 tr. řádu vydáno tehdy, kdy již není třeba věc zadržovat pro účely trestního řízení. Takové rozhodnutí mohlo být vydáno pouze za předpokladu, že by bylo najisto postavené, že vozidlo odcizené žalobci existuje. To však prokázáno nebylo a rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE], na této skutečnosti nemůže nic změnit a toto rozhodnutí je zřejmě i nevykonatelné. Soud s odkazem na ust. § 135b odst. 2 občanského zákona vyšel z toho, že v řízení vedeném mimo jiné proti obžalovanému [REDAKCE] Š [REDAKCE], nebylo vozidlo žalobce nikdy identifikováno, nebylo ani nalezeno ve stavu, v jakém bylo žalobci odcizené. To bylo též žalobci sděleno policejním orgánem, jak sám jednatel žalobce uvedl při svém výslechu dne 2. 3. 1995 s tím, že je napůl rozebráno. Vozidlo, které vydal J. [REDAKCE] Š [REDAKCE] dne 22. 11. 1994 policii, mělo jiné číslo motoru a dle názoru soudu je motor vozidla jednou z nejdůležitějších částí, která specifikuje dané vozidlo a pokud bylo nalezeno pouze vozidlo se shodným číslem karoserie, nelze hovořit o vozidle totožném s vozidlem žalobce. Z výslechu J. [REDAKCE] Š [REDAKCE] vyplynulo, že společně s dalšími osobami odcizil více vozidel zn. [REDAKCE] která byla postupně rozebrána na jednotlivé díly a poté sestavena vozidla jiná. To potvrdil i znalec Petr Rosol ve svém posudku ze dne 19. 4. 1995. Vlastnictví žalobce k odcizenému vozidlu tedy zaniklo jeho zpracováním a žalobce se tak měl domáhat u soudu určení, kdo je vlastníkem věci a jaká případná náhrada náleží žalobci nebo zpracovateli. Žalobce tak neučinil, čímž porušil svou povinnost předcházet škodám ve smyslu § 415 občanského zákona. K nesprávnému úřednímu postupu, spočívajícím v průtazích při rozhodování soudu o vydání odcizeného vozidla žalobci nedošlo, neboť do současné doby není zřejmé, kdo je vlastníkem vozidla, které je uvedeno v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE]. Není tak splněna jedna z podmínek odpovědnosti žalovaného za tvrzenou škodu, tedy nesprávný úřední postup spočívající v průtazích ve smyslu ust. § 13 zákona č. 82/1998 Sb. Není dána ani příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou, kdy má být vozidlo dle tvrzení žalobce nepojízdným vrakem a tvrzeným nesprávným úředním postupem. Z tohoto důvodu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř., za použití § 151 odst. 1 o.s.ř. s tím, že procesně úspěšné žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Proti rozsudku podal žalobce včas odvolání. Soudu I. stupně vytýkal, že se před vydáním již třetího rozsudku neřídil pokyny uvedenými v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2011, č.j. 51Co 503/2010-139. Soudu I. stupně vytýkal, že nesprávně a zcela nově posoudil právní otázku identifikace vozidla podle čísla karoserie a za nesprávný označil jeho názor, že je motor vozidla jednou z nejdůležitějších částí, která specifikuje dané vozidlo a že pokud bylo nalezeno pouze vozidlo se shodným číslem karoserie, nelze hovořit o vozidle totožném s vozidlem žalobce. Za podstatné naopak označil identifikační číslo silničního vozidla (VIN) jako číslo karoserie povinně uváděné na každém vozidle. Toto identifikační číslo vozidla jako sedmnáctimístný bod jednoznačně a jedinečně identifikuje vozidlo a je možné říci, že se jedná o jakési rodné číslo vozidla. I v průběhu trestního řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 vycházely všechny orgány při svých rozhodnutích vždy pouze z čísla karoserie, nikoli z čísla motoru, které vůbec neuváděly. Z napadeného rozsudku se žalobce dozvěděl zcela novou a překvapivou skutečnost, tedy že není vlastníkem vozidla a současný návod, jak měl postupovat při podání žaloby podle § 135 občanského zákona proti

blíže neuvedeným osobám. Taková žaloba je však předem odsouzena k zamítnutí, kdy žalovaný vozidlo nemá od jeho odnětí dne 22. 12. 1994, tedy po uplynutí 16 let (zřejmě myšleno žalobce). Takovýmto postupem soud I. stupně žalobce zavedl do zcela slepé uličky. Na jedné straně konstatuje, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 9. 2004, č.j. [REDAKCE] nemělo být vůbec vydáno a je zřejmě nevykonatelné, na druhé straně ve svém rozhodnutí nalézá další nové důvody, z nichž dovozuje údajné porušení právní povinnosti žalobce s cílem ospravedlnit nesprávný úřední postup žalovaného. V odvolání se dále vyjádřil k postupu jednání soudu I. stupně ze dne 30. 5. 2001, při kterém nebylo připuštěno rozšíření žaloby spočívající v doplnění skutkových tvrzení o nesprávném úředním postupu žalovaného, když ovšem žalobce žádné rozšíření žaloby neučinil, jak se neprávne domníval žalovaný. Odkázal dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25Cdo 356/2003, ze dne 26. 5. 2004, s tím, že se jedná o nesprávný úřední postup orgánu státu spočívající v tom, pokud v rámci trestního řízení podlehly věci, které byly odňaty obviněnému v době úschovy zkáze, jelikož příslušný orgán nepřizpůsobil uskladnění věci jejich povaze. Stejně tak odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2002 sp. zn. 25Cdo 1629/2000, s tím, že věc, která po dobu celního zajištění nebyla chráněna před poškozením, představuje nesprávný úřední postup celního úřadu. Tomu odpovídá rovněž záměna vozidel u Policie ČR, která vozidlo žalobce odňala, ale již jej nemůže poškozenému dle rozhodnutí soudu vydat. I v takovém případě se jedná o nesprávný úřední postup. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení s případným přikázáním věci jinému soudci.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného s tím, že se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně, který vycházel z předcházejícího zrušujícího rozhodnutí odvolacího soudu. Poukázal na to, že v řízení bylo prokázáno, že automobil není totožný s automobilem, který byl žalobci odcizen a souhlasil i se závěrem soudu I. stupně týkajícím se absence příčinné souvislosti.

Odvolacím soudem byl napadený rozsudek jako věcně správný, i když z jiného důvodu, potvrzen rozsudkem ze dne 13.1.2012, č. j. 51 Co 415/2011-172. Odvolací soud, poté, když konstatoval nesprávný úřední postup státu, spočívající v nepřiměřené délce řízení, dospěl k závěru, že návrh žalobce je promlčen.

Rozsudek odvolacího soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.8.2012, č.j. 28 Cdo 1607/2012-193 a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku odvolací soud konstatoval, že nárok žalobce v dané věci promlčen není, neboť běh promlčecí doby začíná až od vydání rozhodnutí v trestním řízení o vydání zadržené věci.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 205, § 212, §212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který ostatně ani mezi účastníky nebyl sporný, tedy že žalobce zakoupil dne 30. 5. 1994 osobní vozidlo [REDAKCE] s tím, že toto mu bylo dne 19. 8. 1994 odcizeno v Praze 2. Dne 22. 11. 1994 bylo vozidlo vydáno podezřelým J. [REDAKCE] § [REDAKCE] Policii ČR, Obvodní oddělení Hradištko jako věc důležitá pro trestní řízení. Dne 2. 3. 1995 jednatel žalobce Ing. Miroslav Klimeš vozidlo jednoznačně ztotožnil jako majetek žalobce s tím, že se připojil k trestnímu stíhání s požadavkem náhrady školy. Nesporné také bylo, že o vydání věci rozhodl Obvodní soud pro Prahu 10 až dne 10. 9. 2004 usnesením č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] doručeným žalobci dne 29. 4. 2005. V řízení také nebylo sporné, že žalobci stav

automobilu byl známý již v roce 1995, kdy byl policejními orgány upozorněn, že je ve vozidle jiný motor a tato skutečnost byla pak prokázána i v proběhlém řízení znalecký posudkem s tím, že na vozidle byly měněny i jiné díly a cena vozidla k roku 2007 za této situace, respektive cena těchto dílů byla znalce určena částkou 7.000,- Kč. V řízení také nebylo sporné a byl to sám žalobce, který uvedl, že již v roce 1995 poté, kdy byl vypracován znalecký posudek k ceně tohoto vozidla, žádal Obvodní soud pro Prahu 10 o jeho vydání. Rozhodnutím Obvodního soud pro Prahu 10, prakticky 10 let poté nepochybně došlo k nesprávnému úřednímu postupu, neboť soud nerespektoval postup dle ust. § 80 trestního řádu, tedy vydat zadrženou věc bezprostředně poté, kdy jí již není třeba k trestnímu řízení. v roce 2006, tedy po uplynutí více než 10 let. Žalovaný v řízení namítal, že automobil, zajištěný v trestním řízení, od kterého žalobce odvozuje svůj nárok není jeho vozidlem. Tato skutečnost v řízení byla prokázána v rámci trestního řízení, není proto dána příčinná souvislost mezi škodou, která žalobci vznikla nesprávným úředním postupem státu. Žalobce při odvolacím jednání výslovně potvrdil, že auto, které je dosud v držení policie, je jeho majetkem, že ho poté, kdy soud rozhodl o jeho vydání vůbec neviděl a že ho odmítl převzít, protože jde již o vrak. Na tomto svém tvrzení setrval i přes obsah znaleckého posudku Petra Rosola ze dne 1.8.2007, který byl vypracován v rámci tohoto řízení soudem I. stupně. Z obsahu posudku se podává, že vozidlo, které žalobce označuje za své a za to, které mu bylo odcizeno, je fakticky jiného roku výroby- vyrobeno v roce 1985 nikoliv 1989, jak žalobce deklaroval, má jiný VIN, jinou poznávací značku i barvu, má jiný obsah válců 2,0 nikoliv 1,2 jako deklarované vozidlo a rozpoznatelné znaky čísla motoru nesouhlasí s číslem motoru deklarovaného vozidla. Znalec se vyjádřil k ceně vozidla uloženého v policejní garáži Obvodního oddělení policie na Hradištku pod Medníkem, kterou určil ve výši 8 000,- Kč pro případ jeho rozprodeje po jednotlivých dílech „na součástky“. Cenu zadaného vozidla určit nemohl, neboť není k dispozici. Za této situace nedopadá na daný stav rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1629/2000, na které se žalobce odvolává, neboť v řízení netvrdil, že by k „přestavbě“ auta došlo v době, kdy bylo Policií ČR zadrženo, a naposledy před odvolacím soudem potvrdil, že jde o jeho automobil, a že důvodem proč ho odmítl převzít (aniž by ho viděl), bylo to, že se jedná prakticky o vrak.

Z takto zjištěného skutkového stavu však vyplývá, že osobní automobil, od kterého žalobce svůj nárok odvozuje, není jeho majetkem, neboť se jedná o zcela jiné vozidlo (jiný rok výroby, jiný obsah, jiné číslo karoserie i motoru), když pro toto posouzení není rozhodná barva auta ani jiná poznávací značka. Věcná škoda, která žalobci vznikla krádeží jeho vozidla proto nemůže být v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem státu, když soud o vydání vozidla, ovšem jiného, než, které bylo v majetku žalobce, rozhodl téměř po 10 letech po skončení trestního řízení.

Odvolací soud z důvodů výše uvedených napadený rozsudek jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když procesně úspěšnému žalovanému v odvolacím řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné, ledaže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílen

anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 18. ledna 2013

Mgr. Danuše Červenková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Dastychová